

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupen Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem se sídlem Npor. O. Bartoška 15, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 9. 2010, č. j. 17 A 22/2010 – 35,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 9. 2010, č. j. 17 A 22/2010 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 9. 2010, č. j. 17 A 22/2010 - 35, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 10. 3. 2010, č. j. DSH/60/10, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 10. 12. 2009, č. j. OPP-10928/09-47289/2009/Mencl., kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a byla mu uložena na základě ust. § 22 odst. 5 citovaného zákona pokuta ve výši 10 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že neshledal důvodnými žalobní námitky, v nichž stěžovatel poukazoval na bezvýznamnost a nulovou společenskou nebezpečnost hladiny alkoholu v dechu ve výši 0,04 promile a vyslovil názor, že je věcí zákonodárce, jaký zájem a jakým způsobem chce chránit. Vzhledem k tomu, že nestanovil

žádnou hranici pro množství požití alkoholického nápoje a v České republice platí nulová tolerance k alkoholu při provozu na pozemních komunikacích, považuje se každé porušení povinnosti stanovené řidiči v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) za nebezpečné. Materiální stránka přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je podle krajského soudu naplněna již vykonáním jízdy v době, po kterou je řidič ještě pod vlivem požití jakéhokoliv množství alkoholického nápoje. Domněnka stěžovatele, že v době, kdy začal řídit vozidlo, již nebyl ovlivněn alkoholem z předchozího dne, kdy mezi 17:00 a 24:00 h vypil 6 dvanáctistupňových piv, nemohla vést k závěru, že jeho jednání nebylo protiprávní. Dne 31. 10. 2009 v 11:56 h nevěděl, zda účinky požitých alkoholických nápojů z předchozího dne trvají, a přesto řídil motorové vozidlo. Policie při kontrole zjistila, že měl v dechu více než 0,00 promile alkoholu a řízením motorového vozidla za této situace mohl ohrozit bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci, a tak je zřejmé, že jeho jednání bylo společensky nebezpečné. Formální i materiální stránka daného přestupku byla naplněna. Krajský soud shledal nedůvodnou námitku neadekvátnosti uložené sankce s tím, že stěžovateli byla uložena sankce na samé dolní hranici sazeb stanovených zákonem o přestupcích. Požadavku na změnu správního rozhodnutí nevyhověl, neboť nemůže na základě žaloby ani ze své úřední povinnosti napadené rozhodnutí měnit ani určovat, že se stěžovatel přestupku nedopustil. Odkázal přitom na § 78 odst. 1 a 2 s. ř. s. Ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích vytváří zákonnou mez i pro moderační oprávnění soudu podle § 65 odst. 3 s. ř. s. Proto krajský soud zamítl rovněž požadavek stěžovatele na změnu správního rozhodnutí a určení, že se přestupku nedopustil, a tudíž mu nebudou uloženy žádné sankce.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud dospěl k nesprávným závěrům při posuzování jeho námitek. Naměřenou hodnotu alkoholu v dechu ve výši 0,04 promile považuje za natolik bagatelní, že nemohl nikoho ohrozit a jeho jednání nemohlo být nijak touto hodnotou ovlivněno. Doznal se, že den předtím vypil několik piv, ale měl za to, že v době, kdy vozidlo řídil, tj. druhý den v poledne, již požitým alkoholem nebyl nijak ovlivněn. Je nepochybné, že kdyby se následně podrobil krevní zkoušce, nebyl by u něj žádný alkohol v krvi zjištěn. Sankce, které mu byly uloženy, považuje s ohledem na stupeň nebezpečnosti přestupku za neadekvátní, a to i z toho důvodu, že podobné sankce jsou ukládány při dopravních nehodách se zraněním, popř. tehdy, kdy je řidič přistižen při řízení motorového vozidla v opilosti. Vyšší hladina alkoholu by se objevila i při používání např. přípravků proti rýmě či kašli. Pokud je hladina alkoholu do 0,2 promile, nikdo, pokud se dotyčná osoba nepřizná, že pila alkoholické nápoje, se případem nezabývá. Kdyby se stěžovatel nedoznal k předchozímu požití alkoholických nápojů, předmětný přestupek by nikdo neřešil. Z nespočetného množství znaleckých posudků vyplývá, od jaké hladiny v krvi alkohol ovlivňuje jednání člověka. V každém případě při hladině 0,04 promile alkoholu stěžovatel nijak alkoholem ovlivněn nebyl. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu rozhodnutí.

Krajský úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Zdůraznil, že stěžovateli nebyla naměřena hodnota alkoholu v dechu ve výši 0,28 promile, ale ve výši 0,04 promile. Došlo totiž k odečtení toleranční odchylky dechového

analyzátoru, která činí 0,04 promile, a hodnoty neprokazující požití alkoholu ve výši 0,2 promile. Ta je považována za hladinu, která může být způsobena i jinými vlivy, např. přirozenou hladinou alkoholu v krvi, požitím ovocného kompotu nebo přípravku proti kašli či rýmě – samozřejmě při požití v běžném množství. Nevznikají tak důvodné pochybnosti, že zjištěná hladina ve výši 0,04 promile byla způsobena požitím alkoholického nápoje. Provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve stěžovatel při silniční kontrole nepožadoval a souhlasil s hodnotou naměřenou pomocí dechového analyzátoru. Pokud by byl proveden i odběr krve v blízké době po silniční kontrole, hladina alkoholu v krvi by vykázala velice podobné hodnoty. Krajský úřad považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci je nesporné, že stěžovatel dne 30. 10. 2009 požil alkoholické nápoje a že dne 31. 10. 2009 v 11.56 hodin mezi obcemi Kdyně a Prapořiště řídil motorové vozidlo. Při kontrole dopravní hlídkou Policie České republiky bylo za použité přístroje Dräger zjištěno 0,28 promile alkoholu v dechu stěžovatele, po odečtení tolerance 0,04 promile. S naměřenou hodnotou stěžovatel souhlasil a nežádal lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči. Jeho stížní námitky tak směřují proti tomu, že měl svým jednáním porušit povinnost stanovenou ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy že řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem, a v důsledku toho se dopustit přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Ke stížní námitce ohledně bagatelnosti naměřené hodnoty alkoholu v dechu odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, publ. pod. č. 2063/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil názor, že *„(j)akákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.“* Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících vozidlo nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala

naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů.

V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, publ. pod. č. 2168/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(p)rokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.“* Ve stejném rozhodnutí vyslovil názor, podle něhož *„(p)ředchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“*

V případě stěžovatele je rozhodnou skutečností zjištěná přítomnost alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že stěžovatel požil alkoholický nápoj (případně jinou návykovou látku s alkoholem jako účinnou látkou) a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje, resp. jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou. Znakem skutkové podstaty výše uvedeného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se stěžovatel musel dostat jen a pouze požitím tohoto nápoje, resp. této látky. Protože výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou, slouží z praktických důvodů k eliminaci tohoto jevu odečet toleranční hodnoty z naměřené hodnoty alkoholu v dechu. V případě pochybností o správnosti údajů vyplývajících z orientační dechové zkoušky existuje i možnost lékařského vyšetření spojeného s krevní zkouškou. K tomu, aby mohla být shledána vina za spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, tak musí být prokázáno, že přítomnost alkoholu v krvi obviněného z přestupku byla zapříčiněna tím, že požil alkoholický nápoj nebo jinou návykovou látku s alkoholem jako účinnou látkou. Znamená to tedy, s ohledem na požadovaný důkazní standard a důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení leží na správním orgánu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz), musí být nad vší rozumnou pochybnost prokázáno, že přítomnost alkoholu v krvi řidiče má právě tuto příčinu, a že tedy nebyla způsobena příčinou jinou. Důkazní břemeno nese správní orgán.

Přestože není *a priori* vyloučeno, že by výsledky rozboru krve stěžovatele v rámci lékařské kontroly po provedení silniční kontroly vykázaly nižší, či dokonce nulovou, hodnotu alkoholu v krvi, sama o sobě tato námitka stěžovatele nemůže vést k závěru, že hladina alkoholu v jeho krvi nebyla prokázána nad vší rozumnou pochybnost. K orientační dechové zkoušce byl použit přístroj, u něhož nebylo důvodu se domnívat, že by měřil hladinu alkoholu zkresleně. Při určení výše této hladiny na základě naměřené

hodnoty byla vzata v úvahu možná odchylka měření a rovněž fyziologická hladina alkoholu v krvi a o tyto hodnoty byl výsledek měření korigován ve prospěch stěžovatele. Lze tedy mít za to, že bylo prokázáno, že v krvi stěžovatele se nacházelo množství alkoholu nad běžnou fyziologickou hladinu. Vzhledem k tomu, co stěžovatel sám uvedl, že večer předcházejícího dne požil šest dvanáctistupňových piv, bylo myslitelným, a dokonce vysoce pravděpodobným, vysvětlením, že přítomnost alkoholu v jeho krvi byla zapříčiněna právě požitím uvedených alkoholických nápojů. Takový závěr byl z hlediska prokázání objektivní stránky přestupku, tedy jednání stěžovatele, jeho následku a příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem (požití alkoholického nápoje a následně řízení vozidla v takové době po tomto požití, po kterou byl ještě pod vlivem uvedeného nápoje) zcela dostačující, zvláště s ohledem na to, že v konkrétním případě nevyvstaly žádné důvody k domněnce, že přítomnost alkoholu v krvi stěžovatele by mohla mít jinou příčinu. Sám stěžovatel ostatně tento skutkový závěr správních orgánů nezpochybnil a při silniční kontrole nepožádal o lékařské vyšetření, ačkoliv byl obeznámen s výsledkem dechové zkoušky. Skutkové okolnosti, jež vyšly najevo při zjišťování objektivní stránky jednání stěžovatele, tedy nezavdaly příčinu k rozumné pochybnosti o tom, jak se do krve stěžovatele zjištěný alkohol dostal. Správní orgán tedy nepochybil, když dospěl k závěru, že jednáním stěžovatele (řízením vozidla v době, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje) došlo k naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, byť naměřená hodnota alkoholu v dechu stěžovatele byla velice nízká.

K závěru, že tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle citovaného ustanovení však mohl správní orgán dospět pouze tehdy, pokud by vedle objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní.

Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Protože zákon ve vztahu k přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích jinak nestanoví, postačuje k naplnění subjektivní stránky odpovědnosti za tento přestupek zavinění z nedbalosti. Podle § 4 přestupkového zákona je pak přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Z vyjádření stěžovatele v žalobě i v kasační stížnosti vyplývá, že když začal řídit vozidlo, domníval se, že již nebyl ovlivněn alkoholem z předchozího dne. Je tedy nepochybné, že věděl, že svým jednáním (řízením vozidla pod vlivem alkoholu pocházejícího z alkoholického nápoje) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě stěžovatele zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo). Věděl totiž, že v době ne zcela vzdáleně předcházející době, kdy vozidlo řídil, požil alkoholický nápoj. Úkolem správního orgánu proto bylo postavit na jisto, že důvody, pro které stěžovatel spoléhal na to, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené.

Přiměřenost důvodů stěžovatele musela být založena na jeho úvaze zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by stěžovatel pil alkoholické nápoje natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k případným jemu známým nestandardním obtížím jeho těla s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené. V takovém případě by jednal zaviněně ve formě vědomé nedbalosti. Naopak pokud by se vzhledem ke všem výše uvedeným rozhodným faktorům mohl rozumně domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen, zavinění by u něho nebylo dáno, a tedy by ani nepřicházela v úvahu jeho odpovědnost za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Nejvyšší správní soud podotýká, že opačný výklad, a sice že již samotná přítomnost alkoholu v krvi ve výši přesahující fyziologickou hladinu postačuje k závěru, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, by byla v zásadním rozporu se základní zásadou přestupkového práva spočívající v odpovědnosti pouze za zaviněné jednání. Fakticky by vedla k zavedení objektivní odpovědnosti za přestupek. Nic takového však zákon o přestupcích nepředpokládá, naopak bezvýjimečně počítá s přestupkem jako zaviněným jednáním naplňujícím znaky skutkové podstaty příslušného ustanovení přestupkového či jiného zákona.

Jakákoli o skutková zjištění opřená úvaha o tom, zda zavinění, tedy subjektivní stránka přestupku, bylo u stěžovatele dáno, však v rozhodnutí správních orgánů obou instancí absentuje. Městský úřad Domažlice k zavinění uvedl, že *„V daném případě se nepodařilo prokázat R. D. úmysl, neboť tento tvrdil, že alkoholické nápoje požíval předchozího dne v době od 17:00 hodin do 24:00, pak již žádné alkoholické nápoje nepožil, hlídkou byl kontrolován následující den v 11:56 hodin. Nepochybně se však jedná o nedbalost, a to nedbalost vědomou.“* Závěr o nevědomé nedbalosti se tak vůbec nezabývá klíčovou otázkou, zda stěžovatel měl přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídí vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen. Rozhodnutí krajského úřadu jako odvolacího orgánu pak úvahu o naplnění subjektivní stránky přestupku neobsahuje vůbec a omezuje se pouze na závěr, že stěžovatel řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu. Správní orgány tedy nezjistily dostatečně skutkový stav, neboť v jejich rozhodnutích absentují skutková zjištění a úvahy, zda stěžovatel jednal zaviněně. Skutková podstata, z níž krajský úřad v napadeném rozhodnutí vycházel, tak nemá oporu ve spisech. Krajský soud proto pochybil, když napadené rozhodnutí správního aproboval.

V první řadě je třeba v dalším řízení posoudit, zda se lze spokojit s tvrzením stěžovatele, že vypil v den předcházející řízení vozidla v době mezi den mezi 17:00 a 24:00 h 6 dvanáctistupňových piv. Pokud nevyjde najevo, že stěžovatelova tvrzení jsou nepravdivá, bude třeba se zabývat konkrétním průběhem požívání tvrzených šesti piv, zejména, zda stěžovatel požil uvedená piva postupně v zásadě stejným tempem (tj. zhruba

jedno pivo zhruba za o něco více než hodinu), anebo zda v určité době pil rychleji než předtím nebo potom. V případě, že nevyjde najevo nic nad rámec dosud zjištěného, bude třeba vycházet z takového skutkového stavu, který vyplývá ze spisu a který vychází z tvrzení stěžovatele. Na základě uvedených skutkových zjištění bude třeba určit, v jakou dobu by vzhledem k době požívání alkoholických nápojů a množství, které stěžovatel požil, byl alkohol v jeho krvi při normálním průběhu odbourávání vzhledem k pohlaví a hmotnosti stěžovatele zcela odbourán. Přitom lze vycházet z údajů, které jsou obecně dostupné a určené řidičům nacházejícím se v takové situaci. Právě na základě takových údajů si řidič může a má činit úsudek o tom, zda ještě je pod vlivem alkoholu z alkoholických nápojů, které požil, a zda tedy již může řídit vozidlo.

Vyplyne-li z uvedených úvah a výpočtů, že stěžovatel se mohl rozumně domnívat, a to včetně jisté bezpečnostní časové rezervy, že alkohol v jeho těle již byl v 11:56 h zcela odbourán, nelze v takovém případě zásadně dospět k závěru, že stěžovatel skutkovou podstatu definovanou v § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích nenaplnil z vědomé nedbalosti, řídil-li v tuto dobu vozidlo. Opačný závěr by bylo možno učinit, ledaže by bylo zjištěno, že stěžovatel věděl, anebo nevěděl, ale měl a mohl vědět, že alkohol odbourává obecně (kvůli např. své dlouhodobé zdravotní anomálii) nebo v daném konkrétním případě (třeba proto, že trpí incidentními, přechodnými potížemi, o nichž lze mít za to, že normální průběh odbourávání alkoholu mimořádně zpomalují) pomaleji, nežli je obvyklé, a přesto řídil. Pak by jeho zavinění v úvahu přicházelo, a to případně i ve formě úmyslu. Pro závěr o zavinění stěžovatele je tedy nezbytné, aby bylo prokázáno, že neměl vzhledem k okolnostem přiměřené důvody pro závěr, že (již) alkohol v jeho krvi není. Řidič je v takovém případě, nemá-li konkrétní důvody k jinému závěru, zásadně oprávněn vycházet z presumpce předvídání normálního fungování svého organizmu.

Jelikož kasační stížnost je důvodná, Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu